

kan også være, at man kan håne en kommission, hvis opgave ikke har været let - og den har ikke været let, for den rejser nogle grundlæggende spørgsmål om dette samfunds fremtid, nemlig spørgsmålet om, hvad vi gør, når hele arbejdsstrukturen skal lægges om i forbindelse med informationssamfundet, og når vi skal bevare velfærden på et tidspunkt, hvor vi skal til at konkurrere med lavtlønsområder - men vi mener rent faktisk, at Velfærdskommissionens meldinger om uddannelsesindsatsen og om, at erhvervslivet skal indstille sig på det mere højteknologiske, og om en styrkelse af servicefunktionerne rundt omkring var rigtige bud fra Velfærdskommissionen.

I den sammenhæng og i uddannelsessammenhængen vil vi godt opfordre til også at følge det grundlæggende uddannelsessystem nøje, for det er klart, at indholdet i folkeskolen, gymnasiet, erhvervsuddannelserne er meget bestemmende for, hvordan erhvervslivet kommer til at fungere. Og jeg er overbevist om, at regeringen naturligvis vil følge det nøje, sådan at indsatsen her og indholdet i skolesystemet passer til det samfund, som vi er ved at få skabt.

Men det er altså et vigtigt spørgsmål, der bliver rejst. I virkeligheden er det så fundamentalt, at hvis vi ikke får løst problemet med hensyn til, hvad vi skal lave i fremtiden, og hvordan vi får råd til velfærdssamfundet, så får vi jo marginalisering, så får vi jo de grupper i det danske samfund, der vil gøre oprør, fordi de føler sig dårligt behandlet.

De grupper findes jo desværre allerede i dag, men heldigvis for nogle - og jeg siger: for nogle - er det grupper, der har så vanskeligt ved at råbe op, at man måske ikke hører dem i den store tummel.

Derfor var jeg også glad for, at statsministeren i sin afslutningsdebattale huskede at nævne nogle af disse grupper, og jeg er specielt glad for, at statsministeren nævnede de sindslidende. Jeg ved jo, at sundhedsministeren kæmper meget for bedre forhold netop for dem. Det har jo været en hjertesag for CD i mange år, og vi er glade for, at man skubber i den retning.

Men efter i en række år at have oplevet, hvordan forholdene er på institutionerne, og mennesker, der bor alene, og som derfor kommer ud i drastiske situationer, og de offentlige tilbud til disse mennesker, må jeg sige, at der er lang vej at gå, før vi har et system, der er det samfund værdigt, som vi kalder et velfærdssamfund.

Det er min opfattelse, at vi i virkeligheden for de dårligstes vedkommende i høj grad blot opbevarer og ikke behandler, og at vi for en række menneskers vedkommende lader dem være kastebold mellem kommuner og amter.

Derfor er vi også nødt til at se på en finansieringsreform, og vi er nødt til at se på, at der skal være en bred vifte af tilbud for de sindslidende i stedet for blot de distriktspsykiatriske centre, der på deres måde kan være udmærkede, men som jo kun dækker en ganske lille del.

Jeg gør lidt ud af det her, fordi det er en utrolig svag gruppe. Det er en gruppe, der ikke selv kan råbe op, og deres pårørende har vanskeligt ved det, for de bruger uendelig mange kræfter på at være med til at hjælpe deres pårørende. Vi andre har en forpligtelse til at prøve at sætte fokus netop på den gruppe, som jo ofte bliver glemt, fordi den ikke råber op.

De grønne afgifter har jeg været i skændsmål med et par partier om tidligere i dag, og det skal jeg ikke fortsætte nu - jeg er overbevist om, at dagen i morgen også vil give anledning til ord om det - men bare sige, at jeg synes, det er underligt at opleve Venstre og De Konservative tordne imod de grønne afgifter, når Europa-Kommissionen, dele af Ministerrådet og parlamentet i andre EU-lande, når vi kommer til møder rundt omkring, roser Danmark for, at vi går den vej, og fortæller, at man gerne vil gå den samme vej selv, og at nogle allerede har gjort det. Så virker det altså for mig grotesk, at vi i det danske Folketing oplever partier, som kalder sig både erhvervsvenlige og fremsynede og miljøbevidste, men som overhovedet ikke vil røre ved disse ting.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi i skattereformen har fastlagt, at det private erhvervsliv skal være med til at styre miljøet via afgifter, og at det altså også er CD's opfattelse, at erhvervslivet skal bidrage til forbedringen af miljøet. Det vil jeg gerne fastslå, fordi der er en myte om, at hele CD's kamp i forbindelse med de grønne afgifter gik ud på, at erhvervslivet skulle have lov til at svine så meget som muligt. Det var faktisk ikke det, vi gik efter. Det, vi gik efter, var en miljøindsats, samtidig med at vi kunne forhindre, at det kostede arbejdspladser. Men der var ikke et øjeblik tvivl om, at vi ønskede miljøindsatsen, og det vil jeg gerne gentage her i dag.

Derfor er det overraskende for mig, at de partier, der stod fadder til kravene om CO₂-nedbringelsen, her faktisk har obstrueret den ind-